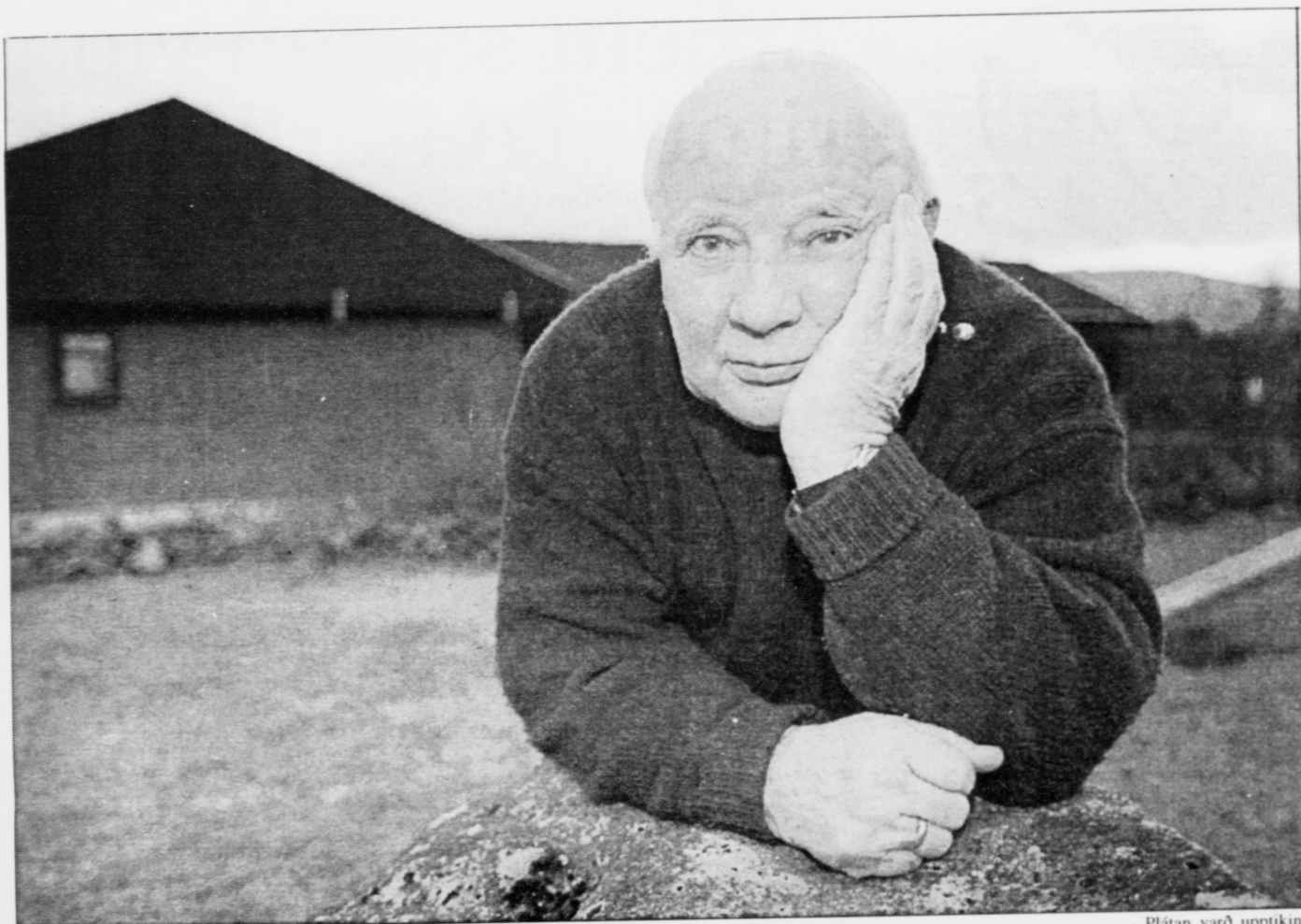

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Hann hevur verið kend rødd í útvarpinum í 40 ár:

Enn hoyrist jólamannarøddin av og á

- Hava teir í útvarpinum brúk fyri mínari rødd, koma teir við bili eftir mær og koyra meg heim aftur, sigur 76 ára gamli Poul Arne Joensen, sum hevur verið við í útvarpsleikum o.ø. sendingum øll árin síðan Útvarp Føroya varð stovnað 6. februar 1957

- Plátan varð upptikin í stovuni í barnaheiminum hjá Simma. Ein kollfirðingur spældi kontrabass, sum hann gloypti øðuna við.

- Önnur ljóðmynd var „talvfólkið“. Vit stáplaðu bond upp á borðið framman fyri upptøktólinum, og tá „talvfólkið“ alt flotaði, skumpaðu vit undir bondini, fyri at fáa røttu ljóðmyndina, sigur Poul Arne Joensen, sum heldur seg minnst, at hetta var fyrsta pláta við upprunaljóði í Føroyum.

Sjónleikari í 12 ár

Poul Arne Joensen var eisini sjónleikari. Hann spældi í Sjónleikarhúsinum í 12 ár. Fyrsti leikurin var „Mongum brestur ætlan“, eftir Mourits Mohr, sála, í 1950. Hann hevði leiklutin sum: Óli við Gil og Oskar Hermannsson spældi Jógvan Skorðaklett.

- Leikurin var sera væl umtóktur, og vit spældu hann seks ferðir fyri fullum húsum. Tað varð hildið at vera nógv tá, sigur Poul Arne Joensen, sum seinni eisini var við í teimum stóru klassisku sjónleikunum, sum Eyðun Johannesen, leikstjóri, setti upp í Sjónleikarhúsinum.

Um hvussu teir fyrstu útvarpsleikirnir vóru gjordir, sigur Poul Arne Joensen:

Tá myndamaðurin á Sosialinum fekk uppgávuna at taka myndir av Poul Arne Joensen, spurdi hann hvør maðurin var?

Tá Poul Arne Joensen bliðliga tekur í móti okkum, sigur myndamaðurin brosand: „Á, er tað hann“.

Hetta er helst eyðkenning og besta ummæli fyri leiklutin hjá Poul Arne Joensen, sum í eitt mannaminni hevur verið at hoyrt í útvarpinum.

Poul Arne Joensen minnist aftur á tíðinina í fyrstuni á Bryggjubakka. Hólisviðurskiptini vóru trønglig og tekniska úgerðin ikki ætlað til stórvegis útvarpsleikir og aðrar sendingar, ið kravdu ljóðútbúnað sum undirspæl til ávísar sendingar.

- Tá vóru sendingarnar stuttar og næstan altíð ófyrirreikaðar, og sendar beinleiðis, sigur Poul Arne Joensen.

Serligur jólabúni

Hann var jólamáður í útvarpinum fyrstu 27 árin, og tí verður sermerktá rødd hansara oftast sett í samband við henda leiklutin.

Jólamáðurin er framvegis at hoyra í útvarpinum av og á, men bert í útvarpsleikum o.ø. sendingum, tí nú eiga sandoyingar jólamann-

in, og tað hevur Poul Arne Joensen einki móti.

- Í byrjanini høvdu vit eingi jólakleði, men Niels Juul Arge fann uppá ráð. Hann tók harukleðini hjá pápa sínum við í útvarpið. Hesin búin var stuttar brókur, troyggja, morreyðar hosur og føroysk hógva. Ein gamlan fetil varð brúktur at bera jólagávurnar í.

- Í fyrstuni vóru ikki so nógv børn við í jólasend-

ingini, og tí brúktu vit eitt gamalt handkleði, fyri at røkka um jólatræið, sigur Poul Arne Joensen.

Tað var ikki gjørt so nógv burtur úr barnasendingunum tá, tó at roynt varð at hava okkurt fyri teimum.

Tá teir prentaðu „Følv“

Serliga væl kendur er helst sangurin um „Stórhvalagildið“, sum Poul Arne og

Oskar Hermanssen, sáli, yrktu.

Teir báðir vóru prentarar, og arbeiddu á somu prentsmíðju. Sangurin varð yrktur at prentan í Jólalablaðið „Følv“, og teir yrktu hann meðan teir prentaðu um neturnar. Seinni kom hann út á plátu, sum enn hoyrist í útvarpinum.

- Tá gjørdu hini norðurlondini nógv burturúr at syngja um dyrini fyri børnu-

num, og vit báðir Oskar og eg tosaðu um, at tað kundi verið stuttligt at gjørt sangin við teimum føroysku dyrunum.

- Vit finga tað til ein føðingardag á grynuni, har øll dyrini í havinum vóru boðin við.

Seinni var sangurin givin út á plátu, í umleið 400 eintøkum. Hetta var ein av teimum fyrstu føroysku plátunum.